

181

святкаха с невиджан до тогава огън. Гневен вихър избухна в гърдите му. Кроткият и мъдър приятел на учени и схимници, почитателят на свети мощи, строителят на църкви и манастири изчезна. В жилите му избухна дързостта на Асена и буйността на Калояна. Закипя юнашката кръв на прадедите като поток, който внезапно и лудо разчупва сковалия се лед.

Той улови Радул за рамото. Стисна го силно.

— Колко друнги имаш готови за брой?

— Половин друнга е в ръката ми, до утре ще събера още няколко стотници пешаци и стрелци.

— Обади ли на княз Иона?

— Чакам всеки миг отговорът му!

— Издавам повеля: да се разпратят още сега гончи до всички пронии. Войводите да свикат колкото могат конници и пешаци и в усилен ход да се съберат към Хебъра. Между Верея и Дианинград.

— Твоя воля, царство ти!

— До утре сутринта ще гледам да събереш още половин друнга! Та да имаме поне няколко хиляди...

Всички се спогледаха изтръпнали. Какво страшно зло бе надвиснало над България...

Няколко хиляди...

А Комненовата рат броеше десетки хиляди...

Царят разбра отчаянието им. Каза твърдо и високо:

— Някога и Крум победи с малка войска Никифора. Не се плашете от гръцката наемническа наплач. Те се бият за плата, а ние за живот и смърт.

Той бързо преметна тъмния си плащ през рамото. И добави:

— Радуле... Ще поискам от тебе невъзможното. Но вярвам, че само ти можеш да го изпълниш. Искам хората ти да бъдат събрани не утре сутрин, а до петия час след пладне, още днес! Тръгваме веднага! Бър-